

บทที่ 7

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

เป็นที่ทราบกันดีว่า ในการบริหารเศรษฐกิจของประเทศ ปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในระยะยาวได้ ปัญหาความยากจน ปัญหาการว่างงาน และภาวะเงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้น เป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาสำหรับทุกรัฐบาลที่ต้องการให้สังคมมีความสงบสุข ประชาชนกินดีอยู่ดี มีคุณภาพชีวิตที่ดี ไม่ถูกบีบคั้นจากภาวะเศรษฐกิจ

สำหรับประเทศไทย ปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในระยะยาวได้ เป็นปัญหาที่ถูกให้ความสำคัญมาโดยตลอด นับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) ปัญหาความยากจนก็เช่นกัน ได้มีการกล่าวถึงครั้งแรกในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) และในปัจจุบัน การแก้ไขปัญหาความยากจน ถูกจัดเป็นนโยบายเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการ และเป็นเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับปัจจุบัน (แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2545-2549)

ไม่เพียงแต่ เรื่องของความไม่เท่าเทียมกันในระยะยาวได้ และความยากจน เท่านั้น เรื่องของการว่างงานและเงินเฟ้อ ยังเป็นเรื่องสำคัญที่รัฐบาลให้ความสำคัญตลอดมาเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน เรื่องของการว่างงาน รัฐบาลได้มีโครงการต่างๆ เพื่อบรรเทาปัญหาการว่างงาน เช่น กองทุนหมู่บ้านและชุมชน โครงการธนาคารประชาชน ฯลฯ ขณะที่เรื่องของเงินเฟ้อ กลายเป็นเป้าหมายหลักของนโยบายการเงินของไทยในปัจจุบัน นับตั้งแต่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้กำหนดให้ใช้อัตราเงินเฟ้อเป็นเป้าหมายหลัก ในการดำเนินนโยบายการเงิน (Inflation Targeting) แทนการกำหนดเป้าหมายทางการเงิน (Monetary Targeting) เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2543

เนื่องจากปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในระยะยาวได้ ความยากจน การว่างงาน และเงินเฟ้อ ต่างก็เป็นปัญหาสำคัญในการบริหารเศรษฐกิจของประเทศด้วยกันทั้งสิ้น และก็มีข้อวิตกว่า ปัญหาเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์กัน โดยการว่างงานและเงินเฟ้ออาจทำให้ปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในระยะยาวได้และความยากจนเพิ่มขึ้น จากข้อวิตกกังวลจึงนำมาสู่การศึกษาค้นคว้าของการว่างงานและเงินเฟ้อต่อความไม่เท่าเทียมกันในระยะยาวได้และความยากจนนี้

การศึกษาผลกระทบของการว่างงานและเงินเพื่อต่อปัญหาการกระจายรายได้ ในครั้งนี้ แยกเป็น 2 ส่วน ในส่วนแรกได้พิจารณาผลกระทบต่อความไม่เท่าเทียมในรายได้ จากการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต (Functional or Factoral Income Distribution) และ โดยอาศัยข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตของคนในแต่ละชั้นรายได้ ทำให้สามารถ เข้าใจถึงผลของการว่างงานและเงินเพื่อที่เกิดกับการกระจายรายได้ระหว่างบุคคล หรือการกระจาย รายได้ตามขนาด (Personal or Size Distribution of Income) และผลของการว่างงานและ เงินเพื่อต่อความไม่เท่าเทียมกันในรายได้โดยรวมได้ ส่วนที่ 2 พิจารณาผลกระทบต่อปัญหาความ ยากจนได้ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ใช้ Gini Ratio วัดระดับความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ และใช้ สัดส่วนคนจน (Head Count Ratio : HCR) เป็นดัชนีวัดระดับความยากจน

การศึกษาในครั้งนี้ ศึกษาโดยใช้แบบจำลองสมการถดถอยพหุคูณ และใช้วิธี กำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares : OLS) ในการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความ สัมพันธ์ในแต่ละสมการ ซึ่งนอกจาก การศึกษาครั้งนี้จะศึกษาผลของการว่างงานและเงินเพื่อต่อความ ไม่เท่าเทียมกันในรายได้และความยากจนแล้ว ยังทำการศึกษาความเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต ของคนในแต่ละชั้นรายได้ เพื่อที่จะได้ทราบว่า รายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆ ถูกกระจายไปสู่คนใน แต่ละชั้นรายได้ได้อย่างไร คนในแต่ละชั้นรายได้ได้รับรายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆ มากน้อยเท่าไร และโครงสร้างของการกระจายรายได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

บทนี้แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนสรุปผล ส่วนข้อเสนอแนะทางนโยบาย และส่วน ข้อเสนอแนะทางการศึกษา

7.1 สรุปผล

7.1.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต (Functional or Factoral Income Distribution) กับการกระจายรายได้ระหว่างบุคคล หรือการกระจายรายได้ตามขนาด (Personal or Size Distribution of Income)

7.1.1.1 การกระจายของรายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆ

ผลการศึกษาการกระจายของรายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆ ผู้คนในชั้น รายได้ต่างๆ พบว่า โดยเฉลี่ยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531-2543 รายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆ กระจายไป ผู้คนในชั้นรายได้ที่ 5 มากที่สุด รองลงมาคือ คนในชั้นรายได้ที่ 4 คนในชั้นรายได้ที่ 3 คนในชั้น

รายได้ที่ 2 และคนในชั้นรายได้ที่ 1 ตามลำดับ นอกจากนี้ ในช่วงปี 2531-2543 โครงสร้างการกระจายของรายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆ ส่วนใหญ่ ก็ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลง คนในชั้นรายได้ที่ 5 ยังคงเป็นกลุ่มคนที่ได้รับส่วนแบ่งในรายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆ มากที่สุด รองลงมาเป็นคนในชั้นรายได้ที่ 4 คนในชั้นรายได้ที่ 3 คนในชั้นรายได้ที่ 2 และคนในชั้นรายได้ที่ 1 ตามลำดับ

7.1.1.2 การจำแนกแหล่งที่มาของรายได้ของคนในแต่ละชั้นรายได้

ผลการศึกษาแหล่งที่มาของรายได้ของคนในแต่ละชั้นรายได้ พบว่า โดยเฉลี่ยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531-2543 รายได้ทั้งหมดของคนในชั้นรายได้ที่ 1 และ 2 มาจากกำไรภาคเกษตรมากที่สุด และรายได้ทั้งหมดของคนในชั้นรายได้ที่ 3 - 5 มาจากค่าแรงและเงินเดือนมากที่สุด นอกจากนี้ ในช่วงปี 2531-2543 โครงสร้างรายได้ของคนในแต่ละชั้นรายได้ มีการเปลี่ยนแปลงตลอด

เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงความสำคัญของรายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆ ต่อคนในแต่ละชั้นรายได้ ในช่วงเวลาดังกล่าว พบสิ่งที่น่าสนใจว่า ค่าแรงและเงินเดือนเป็นรายได้ที่มีความสำคัญต่อคนในทุกชั้นรายได้เพิ่มขึ้น ขณะที่ กำไรภาคเกษตรเป็นรายได้ที่มีความสำคัญต่อคนในทุกชั้นรายได้ลดลง

7.1.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเพื่อกับความไม่เท่าเทียมกันในรายได้

เนื่องจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเพื่อกับความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ในครั้งนี้ ศึกษาผ่านความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเพื่อกับการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต (Functional or Factorial Income Distribution) ดังนั้น ในส่วนนี้ จึงสรุปผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเพื่อกับการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต (Functional or Factorial Income Distribution) ก่อนตามด้วย การสรุปผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเพื่อกับการกระจายรายได้ระหว่างบุคคล หรือการกระจายรายได้ตามขนาด

7.1.2.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเพื่อกับการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต (Functional or Factoral Income Distribution)

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเพื่อกับการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต พบว่า อัตราการว่างงานทำให้การกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิตเปลี่ยนแปลงไป อัตราการว่างงานมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับสัดส่วนกำไรนอกภาคเกษตรต่อรายได้ทั้งหมด อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 80 และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับสัดส่วนกำไรภาคเกษตรต่อรายได้ทั้งหมด อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 80 และถึงแม้ว่าอัตราการว่างงาน จะไม่มีผลต่อสัดส่วนค่าแรงและเงินเดือนต่อรายได้ทั้งหมด สัดส่วนเงินโอนต่อรายได้ทั้งหมด สัดส่วนรายได้จากทรัพย์สินต่อรายได้ทั้งหมด และสัดส่วนรายได้อื่นๆ ต่อรายได้ทั้งหมด อย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อพิจารณาเครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์ พบว่า ส่วนใหญ่มีเครื่องหมายเป็นไปตามสมมติฐาน

ผลของเงินเพื่อ พบว่า อัตราเงินเพื่อไม่มีผลต่อสัดส่วนรายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆต่อรายได้ทั้งหมด อย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อพิจารณาเครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์ พบว่า ส่วนใหญ่มีเครื่องหมายเป็นไปตามสมมติฐาน

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลของการว่างงานและเงินเพื่อต่อการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต (Functional or Factoral Income Distribution) เปรียบเทียบกัน พบว่า การว่างงานมีอิทธิพลต่อการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิตมากกว่าเงินเพื่อ และ มีการแลกกัน (Trade Off) ระหว่างการว่างงานและเงินเพื่อ ที่ส่งผลต่อสัดส่วนกำไรนอกภาคเกษตร สัดส่วนเงินโอน และสัดส่วนรายได้จากทรัพย์สิน

7.1.2.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเพื่อกับการกระจายรายได้ระหว่างบุคคล หรือการกระจายรายได้ตามขนาด (Personal or Size Distribution of Income)

จากการศึกษาผลของการว่างงานและเงินเพื่อต่อการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต (Functional or Factoral Income Distribution) และความเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตของคนในแต่ละชั้นรายได้ ทำให้สามารถศึกษาผลของการว่างงานและเงินเพื่อที่มีต่อการ

กระจายรายได้ระหว่างบุคคล หรือการกระจายรายได้ตามขนาด (Personal or Size Distribution of Income) ได้

ผลการศึกษา พบว่า อัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้น ทำให้การกระจายรายได้ระหว่างบุคคล หรือการกระจายรายได้ตามขนาดดีขึ้น ความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ลดลง อัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้น ทำให้ส่วนแบ่งในรายได้ทั้งหมดที่คนในชั้นรายได้ที่ 1-4 ได้รับเพิ่มขึ้น และทำให้ส่วนแบ่งในรายได้ทั้งหมดที่คนในชั้นรายได้ที่ 5 ได้รับลดลง เช่นเดียวกัน อัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้น ก็ทำให้ส่วนแบ่งในรายได้ทั้งหมดที่คนในชั้นรายได้ที่ 1-3 ได้รับเพิ่มขึ้น และทำให้ส่วนแบ่งในรายได้ทั้งหมดที่คนในชั้นรายได้ที่ 4 และ 5 ได้รับลดลง

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลของการว่างงานและเงินเฟ้อต่อการกระจายรายได้ระหว่างบุคคล หรือการกระจายรายได้ตามขนาดเปรียบเทียบกัน พบว่า การว่างงานมีอิทธิพลต่อการกระจายรายได้ระหว่างบุคคลมากกว่าเงินเฟ้อ และการว่างงานและเงินเฟ้อยังส่งผลกระทบต่อส่วนแบ่งในรายได้ทั้งหมดที่คนในแต่ละชั้นรายได้ได้รับ ในทิศทางเดียวกัน (ยกเว้นส่วนแบ่งในรายได้ทั้งหมดที่คนในชั้นรายได้ที่ 4 ได้รับ) ซึ่งแสดงว่า ไม่มีการแลกกัน (Trade Off) ระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อ ที่ส่งผลกระทบต่อกระจายรายได้ระหว่างบุคคล หรือการกระจายรายได้ตามขนาด

7.1.3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อกับภาวะความยากจน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อกับภาวะความยากจน พบว่า อัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับสัดส่วนคนจนอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 80 อัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้น ทำให้ภาวะความยากจนเพิ่มขึ้น แต่อิทธิพลของเงินเฟ้อต่อภาวะความยากจนมากกว่าของการว่างงาน และไม่มีการแลกกัน (Trade Off) ระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อ ที่ส่งผลกระทบต่อภาวะความยากจน

7.2 ข้อเสนอแนะทางนโยบาย

เนื่องจากการศึกษานี้ต้องการคำตอบว่า การใช้นโยบายเปลี่ยนแปลงการว่างงานหรือนโยบายเปลี่ยนแปลงเงินเพื่อ จะสามารถบรรเทาปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในรายได้และปัญหาความยากจนได้ดีกว่ากัน ดังนั้น ในส่วนข้อเสนอแนะทางนโยบายนี้ จะเสนอข้อดีและข้อเสียของนโยบายการว่างงานและนโยบายเงินเพื่อที่ส่งผลต่อปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในรายได้และปัญหาความยากจน ซึ่งข้อเสนอแนะนี้จะไม่มุ่งเน้นเพียงแค่เป้าหมายด้านความไม่เท่าเทียมกันในรายได้และความยากจนเท่านั้น แต่จะพิจารณาถึงเป้าหมายทางเศรษฐกิจอื่นๆ ด้วย เช่น อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และเป้าหมายเงินเพื่อ (Inflation Targeting) ของธนาคารแห่งประเทศไทย

จากการศึกษาผลของการว่างงานและเงินเพื่อต่อความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ที่พบว่า อัตราการว่างงานและอัตราเงินเพื่อที่เพิ่มขึ้น ทำให้ความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ลดลง โดยทำให้คนในชั้นรายได้ต่ำได้รับส่วนแบ่งในรายได้ทั้งหมดเพิ่มขึ้น และคนในชั้นรายได้สูงได้รับส่วนแบ่งในรายได้ทั้งหมดลดลง และการศึกษาผลของการว่างงานและเงินเพื่อต่อภาวะความยากจนที่พบว่า อัตราการว่างงานและอัตราเงินเพื่อที่เพิ่มขึ้นทำให้ภาวะความยากจนเพิ่มขึ้น ดังนั้นสามารถสรุปทางเลือกในการดำเนินนโยบายเพื่อบรรเทาปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในรายได้และปัญหาความยากจน ได้เป็น 4 ทางเลือก ดังนี้

1. การเพิ่มอัตราการว่างงาน การใช้นโยบายเพิ่มอัตราการว่างงาน จะทำให้เศรษฐกิจในประเทศหดตัว ผลผลิตมวลรวมในประเทศลดลง ความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ลดลง ทั้งนี้เนื่องจากอัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้นส่งผลเสียต่อรายได้ของคนในชั้นรายได้สูงมากกว่าคนในชั้นรายได้ต่ำ อย่างไรก็ตาม การที่ผลผลิตมวลรวมในประเทศลดลง ก็ส่งผลให้รายได้ของคนในชั้นรายได้ต่ำลดลง จนทำให้ภาวะความยากจนเพิ่มขึ้น

2. การเพิ่มอัตราเงินเพื่อ การใช้นโยบายเพิ่มอัตราเงินเพื่อ เช่นการเพิ่มปริมาณเงิน จะทำให้เศรษฐกิจในประเทศขยายตัว ผลผลิตมวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้น ความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ลดลง เนื่องจากผลผลิตมวลรวมในประเทศที่เพิ่มขึ้น ซึ่งมาจากการใช้นโยบายอัตราเงินเพื่อ ทำให้รายได้ของคนในชั้นรายได้ต่ำเพิ่มขึ้นในอัตราที่มากกว่าคนในชั้นรายได้สูง อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผลผลิตมวลรวมในประเทศจะเพิ่มขึ้น แต่ภาวะความยากจนก็เพิ่มขึ้น ซึ่งสาเหตุที่ทำให้

ให้ภาวะความยากจนเพิ่มขึ้น เกิดจากกรณีที่รายได้ของบุคคลเพิ่มขึ้นในอัตราที่น้อยกว่าการเพิ่มขึ้นของระดับราคาและเส้นความยากจน

3. การลดอัตราการว่างงาน การใช้นโยบายลดอัตราการว่างงาน จะทำให้เศรษฐกิจในประเทศขยายตัว ผลผลิตมวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้น ความไม่เท่าเทียมกันในรายได้เพิ่มขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากอัตราการว่างงานที่ลดลงส่งผลดีต่อรายได้ของคนในชั้นรายได้สูงมากกว่าคนในชั้นรายได้ต่ำ อย่างไรก็ตาม การที่ผลผลิตมวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้น ก็ส่งผลให้รายได้ของคนในชั้นรายได้ต่ำเพิ่มขึ้น จนทำให้ภาวะความยากจนลดลง

4. การลดอัตราเงินเฟ้อ การใช้นโยบายลดอัตราเงินเฟ้อ เช่นการลดปริมาณเงิน จะทำให้เศรษฐกิจในประเทศหดตัว ผลผลิตมวลรวมในประเทศลดลง ความไม่เท่าเทียมกันในรายได้เพิ่มขึ้น เนื่องจากผลผลิตมวลรวมในประเทศที่ลดลง ซึ่งมาจากการใช้นโยบายลดอัตราเงินเฟ้อ ไปลดรายได้ของคนในชั้นรายได้ต่ำมากกว่าคนในชั้นรายได้สูง และแม้ว่าผลผลิตมวลรวมในประเทศจะลดลง แต่ภาวะความยากจนก็ลดลง เพราะถึงแม้ว่ารายได้ของบุคคลจะลดลง แต่เส้นความยากจนก็ลดลงตามระดับราคาคด้วยเช่นกัน และลดลงในอัตราที่มากกว่า

จากทางเลือกทั้ง 4 ข้างต้น เมื่อพิจารณาที่ละทางเลือกพบว่า ทางเลือกที่ 3 การลดอัตราการว่างงานเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับการบรรลุเป้าหมายส่วนใหญ่ ซึ่งประกอบด้วยเป้าหมายความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ เป้าหมายความยากจน เป้าหมายการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและเป้าหมายเงินเฟ้อ (Inflation Targeting) เพราะการลดอัตราการว่างงานนอกจากทำให้เศรษฐกิจขยายตัวแล้ว ยังทำให้ภาวะความยากจนลดลง และถึงแม้ว่าจะทำให้ความไม่เท่าเทียมกันในรายได้เพิ่มขึ้น แต่ก็ทำให้คนส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น

เมื่อพิจารณาทางเลือกอื่นพบว่าทางเลือกอื่น เป็นทางเลือกที่ด้อยกว่าทางเลือกที่ 3 ไม่ได้ ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้ ทางเลือกที่ 1 การเพิ่มอัตราการว่างงาน ทางเลือกนี้เป็นทางเลือกที่ไม่เหมาะสมเนื่องจากทำให้เศรษฐกิจหดตัว พร้อมกับภาวะความยากจนเพิ่มขึ้น และถึงแม้ว่าจะทำให้ความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ลดลง แต่ก็เกินไปในลักษณะเท่าเทียมกันเพราะคนส่วนใหญ่จนลง

สำหรับทางเลือกที่ 2 คือ การเพิ่มอัตราเงินเฟ้อนั้นก็ไม่เหมาะสม เพราะถึงแม้จะทำให้เศรษฐกิจขยายตัว พร้อมกับความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ที่ลดลง แต่ก็ทำให้ภาวะความ

ยากจนสูงขึ้น คนจนเพิ่มขึ้น และยังไม่สอดคล้องกับเป้าหมายเงินเฟ้อ (Inflation Targeting) ที่ต้องการลดอัตราเงินเฟ้อ

ทางเลือกที่ 4 การลดอัตราเงินเฟ้อ ทางเลือกนี้ก็ไม่เหมาะสมเช่นกัน เพราะทำให้เศรษฐกิจซบเซา พร้อมกับความไม่เท่าเทียมกันในรายได้เพิ่มขึ้น ถึงแม้ว่าจะทำให้ภาวะความยากจนลดลง

ดังนั้นข้อเสนอแนะทางนโยบายในการบรรเทาปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในรายได้และความยากจน พร้อมกับการบรรลุเป้าหมายด้านการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และเป้าหมายเงินเฟ้อ (Inflation Targeting) คือ การลดอัตราการว่างงาน

7.3 ข้อเสนอแนะทางการศึกษา

จากผลการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อกับการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต (Functional or Factoral Income Distribution) โดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด และพบว่า อัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อสามารถอธิบายสัดส่วนรายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆ ต่อรายได้ทั้งหมดได้ ดังนั้น การศึกษาในส่วนนี้จึงน่าจะนำมาขยายต่อ อาจจะเป็นการศึกษามูลของการว่างงานและเงินเฟ้อต่อสัดส่วนรายได้จากปัจจัยการผลิตต่างๆ ต่อรายได้ทั้งหมดโดยลงลึก แยกย่อยในรายละเอียดของปัจจัยการผลิต เช่น แยกแรงงานเป็นแรงงานไร้ฝีมือกับแรงงานมีฝีมือ ซึ่งจะช่วยให้มองเห็นภาพผลของการว่างงานและเงินเฟ้อต่อความไม่เท่าเทียมกันในรายได้ที่ชัดเจนขึ้น

ศูนย์วิทยพัชรากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย